

ΤΩ ΦΙΛΩΙ Π. ΠΑΪΖΗ

ἘΙΣ ΤΗΝ ΠΤΗΣΙΝ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΤΟΥ

ΝΙΚΟΥ

ΔΕΝ δῶτυχε ἀπ' τὸ παράθυρό σου
αὐγοῦλα ἢ νύχτα καλοκαιρινή,
νὰ ἰδῆς νᾶμπη φαιδρὴ 'ς τὸ δωματιό σου
πεταλουλοῦδα ὀλόλευκη, χρυσοῖ;

⊗

Δὲν ἔτυχε ποτὲ πουλάκι ξένο
ἀσκόπουλο πεσμένο ἀπ' τὴ φωλιὰ
μέσα 'ς τὸ σπῆτί σου νὰ ἔλθῃ τὸ καῦμένο
ἀπλώνοντάς σου τ' ἄμεσα φτερά;—

⊗

Ξενόφερτο κι' ὁ Νίκος καθαρίνι,
δοῦ 'χτύπησε μιὰ μέρα τὸ γυαλί,
μπαίνει . . . καὶ σὺ ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη
ἐνόμισες παιδί σου ἓνα πουλί.

⊗

'Σ ὀλόχρυσο κλουβὶ τὸ φυλακίζεις,
μὲ χάρδια τ' ἀνασταίγεις, μὲ φιλιὰ,
ὄλο κεχοῖ τὸ θρέφεις, τὸ ταγίζεις,
κ' ἐκεῖνο χαρωπὸ σοῦ τραγουδοῦ.

⊗

Μά, ἡμέρα — ἡμέρ' ἀξένουν τὰ φτερά του,
κ' εὐρίσκει τὸ κλουδάκι του ἀνοιχτὸ . . .
ἐπέταξε, πηγαίνει 'ς τὴ φωλιά του,
ὄθ' ἔλειπ' ἓνα χρόνο τὸ φτωχό.

² *Ἐν Ζακύνθῳ, 30 Ἰανουαρίου, 1889.*

² *Ἀνδρέας Μαρτσώκης*